

Scénář k nahrávce

Anna Šepková nar. v r. 1954

1. Paní Šepková vždy snila o práci s dětmi. Pocházela však z rodiny, která nevyhovovala tehdejšímu režimu. Díky velikému štěstí se jí podařilo svůj celoživotní sen naplnit a dnes se proto setkáváme v mateřské škole na Praze 9.

Byli jsme rodina věřících, s tím byly velké problémy. Dřív se psaly posudky a každý z nás jsme měli v posudku nejenom, že jsme byly věřící rodina, a ještě v šedesátém osmém, když se otevřel skauting, tak jsme vstupovali do skautingu a v době normalizace i tato část se vlastně dávala do posudku, že jsme navštěvovali protistátní organizaci.

2. V období pražského jara bylo paní Šepkové 14 let. Hlásila se na vysněnou střední školu. S pořádnou dávkou štěstí byla nakonec přijata.

Já jsem měla tu velikánskou výhodu, že jsem vlastně končila devátou třídu v šedesátém devátém roce, kdy vlastně bylo ještě to Pražské jaro, ta veškerá svoboda, a dostala jsem se na střední školu na kterou jsem se strašně toužila dostat na dětskou sestru do Školské ulice.

3. Ne všichni z její rodiny však měli takové štěstí jako ona.

Můj prostřední bratr, který byl jenom jedničkář, tak to končil základní školu v době normalizace, kde už měl v posudku opravdu i to, že je z věřící rodiny, že navštěvoval jako dítě skauta, a i když byl jedničkář, tak se nedostal na dopravní školu, na kterou se strašně těšil.

4. Rok devatenáct set šedesát osm měl velký dopad na mnoho lidí včetně paní Šepkové.

V té době mi bylo čtrnáct let a jediný nebo takhle z toho si pamatuju hodně. Vlastně z toho dvacátého na dvacátého prvního, letělo strašně letadel v noci, nikdo z nás nevěděl, co se děje až potom rodiče, protože moji rodiče zažili druhou světovou válku, tak se strašně báli a nejenom moji rodiče všichni, kdo to zažili čekali na to, co se stane.

5. Našli se však odvážlivci, kteří se stavěli okupantům na odpor.

Vysokoškoláci chodili a zamazávali vlastně názvy ulic, aby oni nevěděli, kdy jak se orientovat v Praze. A pak jsme nosili trikolóru potaženou černou páskou. To byl vlastně takovej jako protest těch našich čtrnácti let.

6. V celé společnosti však panoval obrovský strach o holý život.

Stáli jsem frontu v naší ulici, kde jsem bydlela. Byl to obyčejný obchod, kam se věšelo maximálně osm lidí, a jak jsme stáli tu frontu, tak tou naší ulicí jeli obrněnci ve věžích, tam stáli s těma kulometama a jeli proti domům, a teď ty lidi, jak jsme stáli v tý frontě se

všechno narvalo, všichni se báli, aby nestříleli, tak nikdy bych nevěřila, že do takového malého obchodu, kolik se nás tam vešlo.

7.Paní Šepková v šedesátém osmém věřila prezidentovi Svobodovi i panu Dubčekovi. Když však podepsali souhlas s okupací, velmi jí to ranilo.

To už jsme věděli, že to nebude takový VČ jako jsme to od toho Pražského jara očekávali, ale i když jsme byly děti, pořád jsme doufali, že se to přeci jenom nějak změní. Nezměnilo se to, naopak se utvrdila víc a víc a víc.

8.Paní Šepková věnovala celý svůj život dětem a své poslání naplňuje dodnes. Mladým generacím by přála:

Abyste žili ve svobodě a mohli si říkat, co jste chtěli, abyste nemuseli zažít, vynucování si morálky ve škole.